

[Rager.]

nævnet, er der indtil Dato af Nævnet behandlet ca. 70 Stykker, og det sidste Møde fandt Sted i Dag. Det oplystes samtidig, at der i Øjeblikket derudover kun laa 12 ubehandlede Sager. Naar man nu tænker paa, hvor uhyre mange Sager der overhovedet har været behandlet Landet over, forekommer det mig, at mindre end 100 Klagesager ind til Nævnet betegner i Virkeligheden ikke en saa overordentlig fortvivlet Tilstand med Hensyn til Opfattelsen. Men det skulde ogsaa være sørgeligt, om Opfattelsesevnerne var saa daarlige rundt om. For dem, der viser den gode Villie til at forstaa Loven og administrere efter den, tror jeg heller ikke, det vil være vanskeligt at administrere i Lovens rigtige Aand, men naturligvis, hvis man kun ønsker at finde Vanskelighederne og være surt stemt overfor dem, er der altid Mulighed for at kunne finde Udløsning for disse Lyster.

En Ting, der har været beklagelig at se, har været, at man rundt omkring ikke har haft den Opfattelse og rigtige Erkendelse, at Love af denne Art, givne af Staten, maa administreres paa en saadan Maade, at man ikke blander sig ind i de mellem Arbejdere og Arbejdsgivere foreliggende Prisaftaler. Det skal ikke være nogen af disse to Parter muligt med Loven i Haanden og ved Hjælp af Loven gennem Nægtelse af Understøttelse eller paa anden Maade at faa trykket eller hævet de gældende Arbejdspriser.

Det staar udtrykkeligt i Arbejdsløshedsforsikringsloven, at en Mand ikke har Lov til at vægre sig ved at tage Arbejde, selv om den Pris, der bliver ham tilbudt, skulde ligge under den, han hidtil har faaet, naar blot det ikke er under den paa Egnen eller i den paagældende Virksomhed for denne Art Arbejde normale Betaling; og ud fra denne Forudsætning maa man selvfølgelig ogsaa gaa, naar denne Lov skal administreres. Og der er det rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Krag sagde, at det, Kommunerne mest har at byde paa, er Skærveslagnings. Nu viser det sig, at der rundt omkring over hele Landet er meget forskellige Priser for Skærveslagnings. De varierer ikke alene fra Amt til Amt, men indenfor et Amt som Hjørring Amt varierer de med 30 pCt., fra den ene Ende af Amtet til den anden.

Naar Sagerne er kommet ind til Arbejdsnævnet, er dets Afgørelse altid gaaet ud paa, at hvis den Pris, der var budt, svarede til, hvad det paagældende Sogn eller, hvis det ikke tidligere havde udført

Skærveslagningsarbejde, de omliggende Sogne havde betalt i de sidste Aar, saa var en Arbejdsvægring uberettiget, og den paagældende kunde ikke faa Understøttelse; men hvis — og det er set mange Steder — der gøres et Forsøg paa at nægte Understøttelse og samtidig trykke Lønnen i Kr. pr. m³, maatte Arbejdsvægringen godkendes som berettiget, alt i Henhold til Arbejdsløshedsforsikringsloven og den derpaa opbyggede Lov om den midlertidige Hjælp, som jo har det ærede Medlem Hr. Krags saglige Velsignelse paa dette Punkt.

Det har været beklageligt at se, hvordan man ude omkring i Kommunerne mange Steder aabenbart har misforstaaet Forholdene og har ment, at man kunde nægte Krisehjælp til dem, der ikke ønskede at modtage Stenslagningsarbejde til en lavere Betaling end den, der havde været sædvanemæssig paa Stedet. Men i det hele taget er det de mærkeligste Ting, som man kan finde budt paa Arbejdsmarkedet ude paa Landet i Øjeblikket. Vi ved alle, at Vanskelighederne ude omkring i Landdistrikterne er ganske overordentlig store, men naar vi f. Eks. i Dag har kunnet have en Sag til Behandling i Nævnet, hvor der var tilbudt en Landarbejder 20 Kr. pr. Maaned foruden Kost og Logi, og man saa paa Grundlag af dette Tilbud mente at kunne nægte ham Krisehjælp, fordi han vægrede sig ved at modtage dette Arbejde, faar man et levende Indtryk af, hvor lidt der nu ude paa Landet bydes dem, som derefter modtager den endnu knappere Krisehjælp.

Det er en given Ting, at Afgørelser efter en Lov som Loven af 19. Oktober kan fremkalde Kritik; men hvis man vil gennemgaa Kritikken i Enkeltheder, tror jeg ikke, den vil holde. Det ærede Medlem Hr. Krag mente, at det kun var Arbejdsmænd, der kunde komme til at slaa Skærver. Jeg kan oplyse, at der f. Eks. har været til Behandling i Nævnet en Sag om en Tømrer, som ikke mente at være i Stand til at slaa Skærver, fordi han var svag, hans ene Arm var ikke rask. Nævnet mente dog ikke at kunne godkende denne Vægring, men henviste Manden til at præstere Lægeattest, før Vægringen kunde godkendes.

Til de Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Krag i øvrigt fremsatte med Hensyn til Spørgsmaalet om Fremskaffelse af Arbejde, vil jeg gerne sige, at det forekommer mig underligt, at man kan trække Udtalelser frem, som er faldet for et vist Antal Aar siden, og saa sige: Lad os nu sammenligne dem med Situationen i Dag. Det er, synes jeg, Bevis paa, enten at man